

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mráčky a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobce: **J. V.**, zast. advokátkou JUDr. Markétou Soukupovou, Josefa Resslera 1808/3, Most, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020, čj. MPSV-2019/244210-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2021, čj. 78 Ad 5/2020 - 51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Markétě Soukupové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši **8 228 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce České republiky - krajská pobočka v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) rozhodnutím ze dne 13. 11. 2019 podle § 30 odst. 2 písm. f), odst. 3 a § 31 písm. e) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 12. 4. 2020, vyřadil žalobce od 11. 9. 2019 z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 3. 2020 zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou krajský soud zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že krajský soud se nevypořádal s jeho námitkami o vadách správního řízení, přičemž okolnosti případu, z nichž vycházely správní orgány a následně je konstatoval i krajský soud, jsou též v rozporu s obsahem správního spisu. Správní orgány při zjišťování skutkových okolností postupovaly nezákonně, neboť pominuly již dříve jim známé informace ohledně osoby stěžovatele.

[5] Krajský soud pominul, že ve správním řízení stěžovatel řádně označil a správním orgánům doložil důvody, pro které nemůže nosit pracovní oděv a proč se odmítá odívat do uniformy. Stěžovatel se v minulosti léčil na psychiatrii právě se svou neschopností nosit uniformu. Správní orgány přitom o této základní omezující zdravotní indispozici stěžovatele věděly, neboť se stěžovatelem pracují již roky a vedou o něm spis.

[6] Doporučenku, kterou stěžovatel podepsal s uvedením, že nemá žádnou indispozici, chápal stěžovatel jen jako údaj o tom, že nemá jiné zdravotní omezení než dané psychiatrické, které bylo známo již z dřívějšíka.

[7] Žalovaný tak rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jeho závěry nemají oporu ve správním spise, rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná a vykazují znaky libovůle (jiný přístup ke stěžovateli dříve a nyní). Žalovaný zejména nedostatečně zjistil skutkový stav pro závěr o závažnosti stěžovatelem označených psychiatrických obtíží, které je možné, jak připustil i krajský soud, za určitých okolností podřadit pod *důvody „etické, mravní, náboženské či důvody hodné zvláštního zřetele“* [uvedené v § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti].

[8] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný s kasační stížností nesouhlasil a uvedl, že stěžovatel byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání od roku 1998 a za celou dobu vedení v této evidenci nedoložil žádná zdravotní omezení. Dne 9. 9. 2019 při jednání na úřadu práce, kdy mu byla předána výše uvedená doporučenka, svým podpisem v „Kontaktním listu uchazeče o zaměstnání“ stvrdil, že nemá žádná zdravotní omezení. K doporučenke samotné pak pouze napsal, že takové místo nehledá, aniž by však specifikoval (natož doložil) jakékoli zdravotní důvody, pro které by pro něj ze zdravotních důvodů nebylo vhodné zaměstnání dělníka při čištění města. Vstupní prohlídku do daného zaměstnání odmítl absolvovat. Úřad práce nepominul žádné předem mu známé informace o zdravotním stavu stěžovatele, který až v odvolání začal tvrdit, že se léčil se svým nepřekonatelným odporem k oblékání se do stejnokrojů na psychiatrii; svá tvrzení ovšem ani v odvolacím řízení neprokázal.

[10] Žalovaný též poukázal na to, že stěžovatel při jednání se zaměstnavatelem sám uvedl, že věří v přírodní léčitelství, a v žalobě blíže rozvedl svůj názor, že je ve vztahu k odívání se do pracovního oděvu „civil“, o čemž *„chtějí potvrzení jen totalitní režimy, protože u nich je lékař rozhodující autorita“*. Přitom stěžovatel neodkázal na žádné doklady o svém zdravotním stavu, ale na svou víru a na Písmo svaté (nikoli tedy na zdravotní důvody).

[11] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] V projednávané věci se NSS v plném rozsahu ztotožňuje se závěry správních orgánů a krajského soudu; na jejich rozhodnutí v podrobnostech odkazuje.

[14] Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by úřadu práce (resp. žalovanému) již někdy dříve bylo známo údajné zdravotní (psychiatrické) omezení stěžovatele, které by spočívalo v nemožnosti oblékat „*stejnokroj*“, v tomto případě montérky. Tuto skutečnost tvrdí pouze stěžovatel, který ji ovšem ničím neprokazuje. Za této situace tedy nelze než dospět k závěru, že v době vydání doporučenky stěžovatel neuvedl žádná zdravotní omezení ve vztahu ke svému možnému pracovnímu zařazení.

[15] Tytéž závěry se vztahují i k následným tvrzením stěžovatele o jeho zdravotním stavu, která uváděl v dalším průběhu správního řízení, zejména v řízení odvolacím, jakož i řízení před krajským soudem a NSS. Ani v jednom z těchto řízení stěžovatel nijak neprokázal (např. propouštěcí zprávou, zprávou o lékařském vyšetření) svá tvrzení o namítané zdravotní indispozici.

[16] NSS se ztotožňuje s krajským soudem též v závěrech, které se týkají hodnocení, zda stěžovatelem uváděná tvrzení představují etické, mravní či náboženské důvody, resp. důvody zvláštního zřetele hodné. Zmatená argumentace stěžovatele nenasvědčuje tomu, že by vyznával konkrétní náboženské přesvědčení, které by snad mělo oblékání se do „*stejnokrojů*“ (montérek, pracovního oděvu) zakazovat; takovou vírou nepochybně není křesťanství v nejširším slova smyslu. NSS opravdu není známo, že by křesťan nemohl oblékat montérky (pracovní oděv). Ve shodě s krajským soudem pak NSS považuje žalobní argumentaci stěžovatele poukazující na (podle názoru stěžovatele obdobné) odmítání krevních transfuzí u jehovistů a stěžovatelův „výklad“ Bible za naprosto absurdní.

[17] Na základě výše uvedeného tak lze konstatovat, jak uvedl již krajský soud, že stěžovatel neprokázal, že by mu v oblékání se do pracovního oděvu bránily zdravotní či jiné akceptovatelné důvody. Je zjevné, že se jedná pouze o účelová tvrzení stěžovatele, která směřují k tomu, aby se vyhnul nástupu do zprostředkovaného zaměstnání; nejedná se o vážné důvody ve smyslu § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Správní orgány, jakož i krajský soud, proto správně dovodily, že stěžovatel svým jednáním ve smyslu § 30 odst. 2 písm. f), odst. 3 a § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti mařil součinnost s úřadem práce, a jejich postupu, jakož i jejich rozhodnutím nelze nic vytknout.

[18] Jen pro úplnost NSS dodává, že dalšími „argumenty“, které stěžovatel uplatňoval v řízení před krajským soudem, se NSS nezabýval, neboť nebyly uplatněny jako kasační námitky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou poslední s. ř. s. zamítl.

[20] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[21] Stěžovateli byla usnesením NSS ze dne 12. 5. 2021, čj. Na 98/2021-32, ustanovena advokátka. Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). NSS přiznal ustanovené zástupkyni odměnu za dva úkony právní služby – jednak převzetí věci, jednak sepsání a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)], za který jí náleží odměna ve výši 2 x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a 2 x 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. K této částce je ovšem třeba připočíst DPH ve výši 1 428 Kč, neboť zástupkyně doložila, že je jeho plátkyní. Celková částka tak činí 8 228 Kč a bude vyplacena z účtu NSS do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. listopadu 2021

Ondřej Mrákota
předseda senátu